

Liman
Kıyıları



Ürel, Hasan, *Kırmızı Perçemli*, Ankara: Liman Kitapları,
2. Baskı, Nisan 2026.

Kırmızı Perçemli

Hasan Ürel

Kırmızı Perçemli

Hasan Ürel

ISBN: 978-975-251-035-7

Liman Kitapları® | 34

2. Baskı, Nisan 2026, 1. Baskı; 2024, Akdoğan Yayınevi

© 2026, Liman Kitapları®

Tüm hakları saklıdır. Tamamı veya herhangi bir parçası, hiçbir şekilde fotokopiyle veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz ve dağıtılamaz. Yayınevimiz bunu yapanlar ve buna teşebbüs edenler hakkında kanunî takibat yaptırma hakkına sahiptir.

Kapak ve İç Tasarım: **Çetin Özgör**

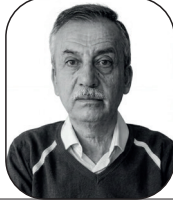
Baskı: **Bizim Büro Basım Evi Yayın ve Dağıtım Hizmetleri
Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi**

Adres: Zübeyde Hanım Mahallesi, Sedef Caddesi 6/A, Altındağ, Ankara
Telefon: (312) 229 99 28 | Faks: (312) 229 99 29 | Sertifika No: 42488

Liman
Kitapları

Adres: GMK Bulvarı No: 108/16, 06570 Maltepe, Ankara
Telefon: (312) 230 87 03 | Faks: (312) 230 80 03
E-mail: info@liberte.com.tr | Web: www.liberte.com.tr | Sertifika No: 52155

Liman Kitapları® Liberte Yayın Grubu'nun tescilli bir markasıdır.



Hasan Ürel

1949 yılında Ordu'nun Ulubey ilçesine bağlı Meşâyih (yeni ismiyle Aydınlar) Köyü'nde doğdu. Trabzon Fatih Eğitim Enstitüsü'nde öğretmenlik eğitimi aldı. Gaziantep, Bitlis ve Ankara'da öğretmenlik yaptı, sonra Ankara Hukuk Fakültesi'ni bitirdi, Hasan Ürel hâlen serbest avukat olarak çalışmaktadır. 2014 yılında Liberte Yayın Grubu'nda yayınlanan 12 Eylül dönemini anlattığı *Mahkûm Olduk Netekim* başlıklı kitabı (Liberte Yayınları) ve *Tavşan Salih'in Otobüsü* (İkinci Baskı, 2026, Liman Kitapları) adlı bir öykü kitabı daha vardır.

İÇİNDEKİLER

Sabahat Hanım	11
Kırmızı Perçemli	25
Gecekondu.....	31
Norşin.....	47
Kürtoğlu Ahmet.....	71
Şiran.....	95
Nefes Darlığı	101
Karaman Ağa.....	111
Geç Gelen Ölüm.....	117

Salt yaşantımı yazmaya karar verdim,
bu kararımdan hiç ayrılmadım, yaşantımı hem daha kolay,
hem de daha gerçek olduğu için yazdım.

Henry Miller

Dünyaya sadece bir kez bakarız,
Çocukluğumuzda, gerisi hatıradır.

Louise Glöck

Sabahat Hanım

YAZ TATİLİNDE KARAR VERDİM, KARARIM KARAR, dönüşü yok dedim. Böyle çıktım yola, Ankara'da buluşup Antep'e gideceğiz.

Durup durup kendime soruyorum. Kararlısın değil mi Asiye, evet kararlıyım, öncekiler gibi olmasın, ayrılıp, sonra arasın sorsun diye beklemeyeceksin, dönüp gelince sevinmeyeceksin. Hayır, asla, bu son.

En kötü karar kararsızlıktan iyidir. Elbette ailemin etkisi var kabul ediyorum ama benim de içime sinmiyor ki, kadınlar duygusal olarak başlayan her ilişki için ciddi düşünür, sonuna kadar götürmek ister derler, ama gitmiyor işte.

Hüznümü sizinle paylaşmak istiyorum.

Mesleğimin daha birinci yılındayım. Öğretmenliği, öğrencilerimi seviyorum, alıştım yani, genç bir müdürümüz var,

beni el üstünde tutuyor. Oysa kura çektiğimiz gün ne çok ağlamıştım, Allah'ım herkes normal okullara atanırken ben niye körler okuluna atandım diye, arkadaşlarım Antep'in Körler diye bir nahiyesi, ne bileyim köyü vardır belki oranın okulunun adıdır bu, dur bakalım yarın bakanlığa gider araştırırız, hemen panikleme diye beni teselli etmişlerdi.

İstifa edip dönmeyi bile düşündüm, giderek alıştım, sonrasında buradaki insanların sıcaklığını, öğrencilerimin etrafımda dolanıp beni sarıp sarmalamalarını görünce her defasında o günkü düşüncelerimden utandım, benimkiler de bütün öğrenciler gibi, haylazlık yapar, kopya çeker, dersi kaynatmaya çalışır, yağ çeker, seninle dalga geçer, anlamaman zaman alır, zokayı yuttuğunu sonra anlarsın. Ama hepsi sevimli çocuklar, okula geç başlamışlar, yaşlarımız da birbirine yakın. Görmeyen kadın öğretmenler de çocukları gibi sevdiler beni, her akşam bir eve konuk oluyorum, Antep yemeklerini tanıtıyorlar, çok da güzel aşçılar, Antep yemeklerini bilirsiniz, Ali Nazik, içli köfte, yuvalama, beyran çorbası, hele tatlılarını hiç sormayın. Bizdeki yemekler bunların yanında solda sıfır kalır.

Zümre başkanımız Selanik doğumlu Naim Öğretmen. Ailesi mübadelede Türkiye'ye gelmiş, uzun boylu, beyaz tenli, dalgalı saçlı, insana, ah bir de gözü görseydi ne yakışıklı adam! dedirtecek cinsten. Yalnız yaşıyor. Okul yatılı, müdür bana bir oda tahsis etti. Naim Hoca okulda kalmak istememiş, ev tutmuş, hızlı bir hayatı var, şehirde dostlar edinmiş, onlarla her gece beraber oluyor, içkiyi seviyor, özellikle şarabı, çok renkli bir adam, akordeon, piyano çalıyor, çok güzel şiir okuyor, birçoğu şarap üstüne. Rumca ve İngilizceyi ana dili gibi konuşuyor. Aslında Türkçe öğretmeni, fakat özel

eğitim alanında kendini geliştirmiş, krlerle nasıl iletişim kurulacağını çok iyi biliyor. İngilizce kursları açmış, öğrenciler hatta öğretmenler kurslara katılmak için can atıyorlar.

Sevgilisi varmış, bir gece kulübünde şarkı söylüyormuş, öğretmenler odası dedikoduları, körlerin bir özelliğini daha ğreniyorum, dedikoduyu çok seviyorlar.

Dersler ğleden sonra üç civarında bitiyor, bahçede oturuyorum. Bugün ne yapsam, düşünürken, sanki benim orda olacağımı hissetmiş gibi, Asiyede dediyk sesle.

Efendim Naim Hocam.

Antep'i ğrenebildin mi? Hadi gel seni biraz gezdireyim.

Okulun servisi henüz kalkmamış, bindik.

İzzet, bizi Atatürk Bulvarı'nın başında bırak, baklavacıların orada.

Koluma girdi, yürüyoruz, o kısa kollu beyaz bir gömlek giymiş, benim de üstümde askılı ek desenli bir elbisem var, tenlerimiz birbirine değince sanki kolumda bir elektriklenme oldu.

Alleben kenarından başlayalım dedi. Edebiyatısı bol bir yerdir Antep bilirsin, İkinci Yeni'nin önemli şairi lk Tamer'in adını bu dereden aldığı 'Alleben ykleri' diye bir kitabı da var. İkinci Yeni'yi duydum ama cevap vermiyorum, kitabı duymamışım, tınısı zayıf bir evet çıkıyor dilimin ucundan, o da zaten soru sormuyor.

Yaz sonu ama hl Antep'in kavurucu sıcakları sürüyor. Karadeniz'de doğup büyümüş birisi için bu sıcaklar boğucu,

terledim, yorulduum, ne bileyim belki de heyecandan dilim damağım kurudu.

İçimden geçeni okudu, bak görüyor musun tam karşımızda tarihi bir bina var, onun bahçesinde oturalım, bir şeyler içeriz dedi, şaşırđım, görmeyen bir insan, bak orada şunu göreceksin diye bana yer-yön tarif ediyor. Bahçesinde yüzyıllık ağaçlar var, koyu gölge bir masa seçtim, oturduk.

İki soğuk maden suyu, iki kahve dedi garsona, bana döndü nasıl olsun kahven, canım sıkıldı, bana çocuk gibi davrandığını hissettim ama bozuntuya vermedim, usulca şekerli dedim. Benimki sade.

Şimdi öğretmen okulu olan bu bina aslında bir kilise, Kendirli Kilisesi, tarihi çok eski değil. Bu yüzyılın başında ibadette açılmış bir Ermeni Kilisesi. Plânı Vatikan'dan Papalık tarafından gönderilmiş, o günün şartlarında çok masraf edilerek Osmanlı Ermeni cemaatinden toplanan paralarla yaptırılmış, ne yazık ki sahipleri burada uzun süre ibadet edemeden sürgüne gönderilmiş ve bina ellerinden alınmış, görüyorsun şimdi okulun çay bahçesi olarak kullanılıyor.

Çarpıldım, neler anlatıyor bu adam? Ermeniler varmış, böyle devasa kiliseler yapmışlar, sonra da sürgüne gönderilmişler. Benim büyüdüğüm şehirdeki cezaevi de tıpkı bu bina gibi, beyaz kesme taşlardan tarihi bir bina, halk oraya kilise der, herhalde cezaevi olduğu için böyle söylüyorlar diye düşünmüştüm, içimden bunlar geçti ama ona söylemedim, henüz cehaletimi kabul edecek olgunlukta değilim.

Bu arada o da terlemiş olacak ki gözlüklerini çıkardı, mendili ile gözlerini sildi, senin, benim gibi gözleri var

ama sadece ışığı seziyor, gözlüğü çıkarınca yüzü daha da aydınlandı.

Artık fırsat buldukça öğleden sonraları şehri birlikte dolaşıyoruz.

Bir gün Antep Kalesi'ne çıktık, çevremizde çocuklar, bizden bir şeyler istiyorlar, o kimin neye ilgisi olacağını sezer, başlar o konudan konuşmaya, Gaziantepspor o yıl kurulmuş, nasıl takım ama der demez, hep birlikte Antep, Antep, kırmızı siyah, diye tempo tuttu çocuklar, artık onun ağzının içine bakar oldular, peşimizi bırakmadılar sonunda onları okula davet etti de kurtulduk.

Oradan Bakırcılar Çarşısı'na indik. Birden aklıma geldi, bizim de Ermeni Harut Ustamız var, iyi bakırcı. Gitmeyip kalanlardandır dedi. Ermeni sözü bizde küfür gibi kullanılır, anam çok kızınca bize Ermeni'nin kızı seni derdi ama bunu ona söyler miyim asla?

Ardından Kaçakçılar Çarşısı'na geçtik, kimseye yol filan sormuyoruz. Kafasının içine şehir planını nakşetmiş, yolları, sokakları, geçitleri her yeri santim santim biliyor.

Çarşıya girince şaşırdım, her yerde tanıdığı var, dükkânın içinden iri yarı birisi çıktı, ooo Naim Hoca, gel buyur ağam, nerelerdesin, görünmüyorsun, sarıldı, göz ucuyla beni de süzüyor.

Hoca hanım bizim okula yeni tayin oldu ona Antep'i öğretiyorum.

Pek de gençmiş, ne zaman öğretmen olmuş ağam, ben talebe sandıkım.

Ne içeriz? Bize iki maden suyu, soğuk olsun, benim tercihim yine sorulmuyor.

Adam her şey satıyor, canlı renkli kumaşlar, alacalı bulacalı, bana göre değil, kahve, çay, aklınıza ne gelirse ha bir de çeşit çeşit saat ve radyolar, malların hepsi Suriye'den geliyor-muş, adı üstünde Kaçakçılar Çarşısı. Naim hoca gelirken söz etmişti, ama burası bir başka, insan kaynıyor, anama buradan bir saat, bir de radyo götürmeliyim, ama yolda yakalatmamam lazım, çünkü kaçak.

Hoca hanım bir şeyler almak ister mi? Hemen atıldım, Hayır... Ne olur ne olmaz, belki parasını o vermeye kalkar, hiç istemem.

Onunla yolda yürümek zor, adım başı bir tanıdığı çıkıyor, çevirip sarılıyorlar, artık ana merkezde yürümüyörüz, ama o şehrin arka sokaklarını da biliyor, oralara girip çıkıyoruz, her yer tarih kokuyor, Antep'in iki katlı, avlulu eski evleri, hemen hiç beton kullanılmayan ahşap camiler.

Bir gün de Mithat Enç'in evine gidelim dedi, kimdir diye sormuyorum, gene müstehzi davranır, dalga geçer, ergenliğim tuttu alıyorum, o anlatmaya başladı.

Mithat Enç körlerin babasıdır, benim de idolümdür, yurtdışında hukuk eğitimi gördüğü sırada ikinci sınıfta iken gözlerini kaybetmiş, ondan sonra da bütün hayatını körlerin eğitimine adanmış birisi. Hasan Ali Yücel'i ikna etmiş, Ankara'daki Körler Okulu'nu kurdurmuş, sonra bizim okulu... Braille alfabetesini çağrıştıran Altı Nokta Körler Vakfı'nı kur-